

מימון, אורי

אורי, בן דבורה ואליהו ז"ל, נולד ביום כ"ד בכסלו תש"ז (16.12.1946) בחיפה. הוא החל את חוק לימודיו בבית-הספר הריאלי בחיפה וסיים את לימודיו העל-יסודיים במגמה הריאלית של בית-הספר, ועמד בהצלחה בכל בחינות הבגרות. תלמיד שקדן ומצטיין היה אורי בכל שנות לימודיו בבית-הספר. אהוב היה על מורים ותלמידים כאחד ונכון לסייע לחבר שהתקשה בהבנת החומר. אורי נטל חלק פעיל בארגון מסיבות וחגיגות, והיה בין ההולכים בראש בכל מסע וטיול של כיתתו. לימים נבחר לשמש רכז הפעילויות של חברת התלמידים וזכה אף בפרס על הצטיינותו בתחום יחסי-אנוש. משחר נעוריו היה חבר פעיל בתנועת "הצופים" וכשבגר נשלח להדרכת שלוחת חניכים ב"שבט הכרמל". בן מסור ואח נאמן היה אורי. ערב גיוסו לצה"ל היה עלם גבה קומה ויפה מראה, אחראי ורציני בגישתו לחיים, משוש לב כל רואיו. אורי גויס לצה"ל בשלהי יולי 1964, והתנדב לנח"ל המוצנח. לאחר הטירונות השתלם בקורס צניחה והוסמך לענוד "כנפי צנחן". הוא סיים בהצלחה קורס מ"כים ונודע כחייל אחראי המבצע את כל המוטל עליו בלא דופי.

בינואר 1967 השתחרר מהשירות הסדיר וירד לשנת שירות בעיירת הפיתוח ירוחם. במלחמת ששת הימים לחם עם הכוחות שפרצו אל העיר העתיקה בירושלים. במהלך פעולה זו נפצע, אך סירב להישלח לעורף לטיפול והמשיך להילחם עד שהובא מחוסר-הכרה לבית החולים "ביקור חולים". למחרת היום ברח מבית החולים ודלק אחר יחידתו, שהייתה כבר בדרכה לרמת-הגולן. הפסקת האש שמה קץ למאמצי השכנוע שעשה, כדי להתקבל שנית כחייל לוחם ביחידה. "מה הרגשת כשנותרת בודד ופצוע, מוקף חיילי אויב?", שאל אותו אביו, אליהו, לאחר שתמו הקרבות. "התנגנו לי זמירות 'כל נדרי' של סבא", השיב אורי. על חלקו במלחמה, הוענק לו "אות מלחמת ששת הימים".

שלוש שנים אחר-כך סיים אורי בהצטיינות את לימודיו לתואר "בוגר", בחוגים לסוציולוגיה ולמדע המדינה באוניברסיטה העברית בירושלים. אורי שימש עוזר הוראה בחוג למדע המדינה, והיה מקורב לפרופ' שלמה אבינרי, ראש החוג. בד בבד עם ההשתלמות בלימודים עבד אורי ביחידת "אמנות לעם" במשרד החינוך, וריכוז במסירות ובאהבה את פעולות-התרבות בעיירות פיתוח. אורי כיהן גם כרכז "חגיגות המימונה", והכיר בצורך להעשיר את תרבות ישראל על-ידי שילוב מסורות עדתיות רבות ביריעת האמנות המתחדשת במדינת ישראל. בשנת 1971 נחמנה אורי עוזר ראשי למנהל הכללי של משרד החינוך והתרבות, מר אלעד פלד. בקיץ של שנת 1973 נשלח מטעם המשרד לאוניברסיטת משיגן בארצות הברית. הוא החל בלימודים לתואר דוקטור במגמת "מדיניות ציבור". "אני רוצה להמשיך ולהזיז דברים במדינה כשאחזור", אמר ערב נסיעתו. כשפרצה מלחמת יום הכיפורים, היה אורי בארצות הברית. "אני מוכרח לרוץ. החברה לא יסתדרו בלעדי", אמר בבוקר יום התענית למתפללים בבית הכנסת בדטרויט. הוא מיהר לחזור ארצה ובמוצאי יום הכיפורים,

בשדה התעופה על-שם קנדי בניו-יורק, אמר לאחד מחבריו: "עשרים אלף איש שעטו קדימה במשחק בייסבול ומילאו את הכבישים. רבים מהם יהודים, ואיש לא העלה בדעתו, שהבית שלי בוער". כשנחת המטוס בשדה התעופה בן גוריון התקשר אורי מיד עם בני משפחתו, והעמיד פנים שהוא דובר אליהם מעבר לים. הוא נשלח לחזית הדרום ולחם שם כמפקד פלוגה בקרבות הבלימה. ערב שמחת-תורה צלחה יחידתו את תעלת המים בדרך לתוך מצרים. במוצאי החג, ביום כ"ב בתשרי תשל"ד (18.10.1973), נפגע מכדור ונהרג בעת הדיפת התקפה של חיילי קומנדו מצרים באזור "חסה", בגדה המערבית של התעלה. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בהר-הרצל. השאיר אחריו אם, אח ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל ראשון.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד הגדוד: "הכרנוהו כמפקד אמיץ, בעל כושר מנהיגות גבוה ויכולת רבה לעמוד במצבים קשים. הוא הצטיין ברמת אינטליגנציה גבוהה מאוד. טוב לב היה והתבלט בעזרתו לרעיו, הן בשירות הצבאי והן בחיים האזרחיים. עם נפילתו אבד לנו מפקד מעולה, אדם יקר וידיד נאמן".